

Año 25.º Miércoles 8 de Mayo de 1878. N.º 9.º

BOLETIN ECLESIASTICO

DE LOS OBISPADOS DE

SALAMANCA Y CIUDAD-RODRIGO.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES
ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS
UNIVERSOS CATHOLICI ORBIS
GRATIAM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

~~~~~

VENERABILIBUS FRATRIBUS
PATRIARCHIS PRIMATIBUS ARCHIEPISCOPI
ET EPISCOPI UNIVERSIS CATHOLICI ORBIS
GRATIAM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

LEO PP. XIII.

Venerabiles Fratres salutem et Apostolicam Benedictionem—Inscrutabili Dei consilio ad Apostolicae

Dignitatis fastigium licet immerentes evecti, vehementi statim desiderio ac veluti necessitate urgeri. Nos sensimus, Vos litteris alloquendi, non modo ut sensus intimae dilectionis Nostrae Vobis exprimeremus, sed etiam ut Vos in partem sollicitudinis Nostrae vocatos, ad sustinendam Nobiscum horum temporum dimicationem pro Ecclesia Dei et pro salute animarum, ex munere Nobis divinitus credito confirmarem.

Ab ipsis enim Nostri Pontificatus exordiis tristis Nobis sese offert conspectus malorum quibus hominum genus undique premitur: haec tam late patens subversio supremarum veritatum quibus, tamquam fundamentis, humanae societatis status continetur; haec ingeniorum protervia legitimae cuiusque potestatis impatiens; haec perpetua dissidiorum causa, unde intestinae concertationes, saeva et cruenta bella existunt; contemptus legum quae mores regunt iustitiamque tuentur; fluxarum rerum inexplebilis cupiditas et aeternarum oblivio usque ad vesanum illum furorem, quo tot miseri passim violentas sibi manus inferre non timent; inconsulta bonorum publicorum administratio effusio interversio; nec non eorum impudentia qui, cum maxime fallunt, id agunt, ut patriae ut libertatis et cuiuslibet iuris propugnatores esse videantur; ea denique quae serpit per artus intimos humanae societatis lethifera quaedam pestis, quae eam quiescere non sinit, ipsique novas rerum conversiones et calamitosos exitus portendit.

Horum autem malorum causam in eo praecipue sitam esse Nobis persuasum est, quod despecta ac reiecta sit sancta illa et augustissima Ecclesiae Auctoritas, quae Dei nomine humano generi praeest, et le-

gitimae cuiusque auctoritatis vindex est et praesidium. Quod cum hostes publici ordinis probe noverint, nihil aptius ad societatis fundamenta convellenda putaverunt, quam si Ecclesiam Dei pertinaci aggressionem peterent, et probrosis calumniis in invidiam odiumque vocantes quasi ipsa civili veri nominis humanitati adversaretur, eius auctoritatem et vim novis in dies vulneribus labefactarent, supremamque potestatem Romani Pontificis everterent, in quo aeternae ac immutabiles boni rectique rationes custodem in terris habent et adsertorem. Hinc porro profectae sunt leges divinam Catholicae Ecclesiae constitutionem convellentes, quas in plerisque regionibus latas esse deplo-ramus; hinc dimanarunt Episcopalis potestatis contemptus, obiecta ecclesiastici Ministerii exercitio impedimenta, religiosorum coetuum disiectio, ac publicatio bonorum, quibus Ecclesiae administrari et pauperes alevantur; hinc effectum ut a salutari Ecclesiae moderamine publica instituta, caritati et beneficentiae consecrata, subducerentur; hinc orta effrenis illa libertas prava quaeque docendi et in vulgus edendi, dum ex adverso modis omnibus Ecclesiae ius ad iuventutis institutionem et educationem, violatur et opprimitur. Neque alio spectat civilis Principatus occupatio, quem divina providentia multis abhinc saeculis Romano Antistiti concessit, ut libere ac expedite potestate a Christo collata, ad aeternam populorum salutem uteretur.

Funestam hanc aerumnarum molem Vobis, Venerabiles Fratres, commemoravimus, non ad augendam tristitiam Vestram, quam miserrima haec rerum conditio per se Vobis ingerit; sed quia intelligimus ex ea

Vobis apprime perspectum fore, quanta sit gravitas rerum quae ministerium et zelum nostrum exposcunt, et quam magno studio nobis adlaborandum sit, ut Ecclesiam Christi et huius Apostolicae Sedis dignitatem, tot calumniis lacessitam, in hac praesertim iniquitate temporum pro viribus defendamos ac vindicemus.

Clare innotescit ac liquet, Venerabiles Fratres, civilis humanitatis rationem solidis fundamentis destitui, nisi aeternis principiis veritatis et immutabilibus recti iustique legibus innitatur, ac nisi hominum voluntates inter se sincera dilectio devinciat, officiorumque inter eos vices ac rationes suaviter moderetur. Iamvero ecquis negare audeat Ecclesiam esse, quae diffuso pergentes Evangelii praeconio, lucem veritatis inter efferratos populos et foedis superstitionibus imbutos adduxit, eosque ad divinum rerum auctorem agnoscendum et sese respiciendos excitavit; quae servitutis calamitate sublata, ad pristinam naturae nobilissimae dignitatem homines revocavit; quae in omnibus terrae plagis redemptionis signo explicato, scientiis et artibus adductiis aut suo tectis praesidio, optimis caritatis institutis, queis omnis generis aerumnis consultum est, fundatis et in tutelam receptis, ubique hominum genus privatim et publice excoluit, a squalore vindicavit et ad vitae formam, humanae dignitati ac spei consentaneam, omne studio composuit? Quod si quis sanae mentis hanc ipsam qua vivimus aetatem, Religioni et Ecclesiae Christi infensissimam, cum iis temporibus auspiciatissimis conferat, quibus Ecclesia uti mater a gentibus colebatur, omnino comperiet aetatem hanc nostram perturbationibus et demolitionibus ple-

nam, recta ac rapide in suam perniciem ruere; ea vero tempora optimis institutis, vitae tranquillitate, opibus et prosperitate eo magis floruisse, quo Ecclesiae regiminis ac legum sese observantiores populi exhibuerunt. Quod si plurima ea quae memoravimus bona, ab Ecclesiae ministerio et salutari ope profecta, vera sunt humanitatis civilis opera ac decora, tantum abest ut Ecclesia Christi ab ea abhorreat eamve respuat, ut ad sese potius altricis magistrae et matris eius laudem omnino censeat pertinere.

Quin immo illud civilis humanitatis genus, quod sanctis Ecclesiae doctrinis et legibus ex adverso repugnet, non aliud nisi civilis cultus figmentum et abs re nomen inane putandum est. Cuius rei manifesto sunt argumento populi illi, quibus evangelica lux non affulsit, quorum in vita fucus quidam humanioris cultus conspici potuit, at solida et vera eius bona non viguerunt. Haudquaquam sane civilis vitae perfectio ea ducenda est, qua legitima quaeque potestas audacter contemnitur; neque ea libertas reputanda, quae effreni errorum propagatione, pravis cupiditatibus libere explendis, impunitate flagitiorum et scelerum, oppressione optimorum civium cuiusque ordinis, turpiter et misere grassatur. Cum enim erronea prava et absona haec sint, non eam vim profecto habent ut humanam familiam perficiant et prosperitate fortunent, *miseros enim facit populos peccatum* (1); sed omnino necesse est, ut mentibus et cordibus corruptis, ipsa in omnem labem pondere suo populus detrudant, rectum quemque ordinem labefactent, atque ita reipublicae

(1) Prov [14, 34.

conditionem et tranquillitatem serius ocius ad ultimum exitium adducant.

Quid autem, si Romani Pontificatus opera spectentur, iniquius esse potest, quam inficiari quantopere Romani Antistites de universa civili societate et quam egregie sint meriti? Profecto Decessores Nostri, ut populorum bono prospicerent, omnis generis certamina suscipere, graves exantlare labores, seque asperis difficultatibus obiicere numquam dubitarunt: et defixis in caelo oculis neque improborum minis submisere frontem, neque blanditiis aut pollicitationibus se ab officio abduci degeneri assensu passi sunt. Fuit haec Apostolica Sedes, quae dilapsae societatis veteris reliquias collegit et coagmentavit; haec aedem fax amica fuit, qua humanitas christianorum temporum effulsit; fuit haec salutis anchora inter saevissimas tempestates quae humana progenies iactata est; sacrum fuit concordiae vinculum quod nationes dissitas moribusque diversas inter se consociavit: centrum denique commune fuit, unde cum fidei et religionis doctrina, tum pacis et rerum gerendarum auspicia ac consilia petebantur. Quid multa? Pontificum Maximorum laus est, quod constantissime se pro muro et propugnaculo obiecerint, ne humana societas in superstitionem et barbariem antiquam relaberetur.

Utinam autem salutaris haec auctoritas neglecta numquam esset vel repudiata! Profecto neque civilis Principatus augustum et sacrum illud amisisset decus, quod a religione inditum praeferebat, quodque unum parendi conditionem homine dignam nobilemque efficit; neque exarsissent tot seditiones et bella, quae

calamitatibus et caedibus terras funestarunt; neque regna olim florentissima, e prosperitatis culmine deiecta, omnium aerumnarum pondere premerentur. Cuius rei exemplo etiam sunt Orientales populi, qui abruptis suavissimis vinculis, quibus cum Apostolica ac Sede iungebantur, primaevae nobilitatis splendorem, scientiarum et artium laudem, atque imperii sui dignitatem amiserunt.

Praeclara autem beneficia, quae in quamlibet terrae plagam ab Apostolica Sede profecta esse illustra omnium temporum monumenta declarant, potissimum persensit Itala haec regio, quae quanto eidem propinquior loci natura extitit, tanto uberiores fructus ab ea percepit. Romanis certe Pontificibus Italia acceptam referre debet solidam gloriam et amplitudinem, qua reliquas inter gentes eminuit. Ipsorum auctoritas paternumque studium non semel eam ab hostium impetu texit, eidemque levamen et opem attulit, ut catholica fides nullo non tempore in Italarum cordibus integra custodiretur.

Huiusmodi Praedecessorum Nostrorum merita, ut caetera praetereamus, maxime testatur memoria temporum S. Leonis Magni, Alexandri III, Inocentii III, S. Pii V, Leonis X aliorumque Pontificum, quorum opera vel auspiciis ab extremo excidio, quod á barbaris impendebat, Italia sospes evasit, incorruptam retinuit antiquam fidem, atque inter tenebras squaloremque rudioris aevi scientiarum lumen et splendorem artium aluit, vigentemque servavit. Testatur Nostra haec alma Urbs Pontificum Sedes, quae hunc ex iis fructum maximum cepit, ut non solum arx fidei munitissima esset, set etiam bonarum artium asyllum et domicilium

sapientiae effecta, totius orbis erga se admirationem et observantiam conciliaret. Cum harum rerum amplitudo ad aeternam memoriam monumentis historiae sit tradita facili negotio intelligitur non potuisse nisi per hostilem voluntatem indignamque calumniam, ad hominum deceptionem, voce ac litteris obtrudi, hanc Apostolicam Sedem civili populorum cultui et Italiae felicitati impedimento esse.

Si igitur spes omnes Italiae Orbisque universi in ea vi communi utilitati et bono saluberrima, qua Sedis Apostolicae pollet auctoritas, et in arctissimo nexu sunt positae, qui omnes Christifideles cum Romano Pontifice devinciat, nihil Nobis potius esse debere cognoscimus, quam ut Romanae Cathedrae suam dignitatem sartam tectamque servemus, et membrorum cum capite, filiorum cum Patre coniunctionem magis magisque firmemus.

Quapropter ut in primis eo quo possumus modo, iura libertatemque huius Sanctae Sedis adseramus, contendere numquam desinemus, ut auctoritati Nostrae suum constet obsequium, ut obstacula amoveantur, quae plenam ministerii Nostri potestatisque libertatem impediunt, atque in eam rerum conditionem restituamur, in qua divinae Sapientiae consilium Romanos Antistites iam pridem collocaverat. Ad hanc vero restitutionem postulandam movemur, Venerabiles Fratres, non ambitionis studio aut dominationi, cupiditate; sed officii Nostri ratione et religiosis iurandi vinculis quibus obstringimur; ac praeterea non solum ex eo quod principatus hic ad plenam libertatem spiritualis potestatis tuendam conservandamque est necessarius; sed etiam quod exploratissimum est

cum de temporali Principatu Sedis Apostolicae agitur publici etiam boni et salutis totius humanae societatis causam agitari. Hinc praetermittere non possumus quin pro officii Nostri munere, quo Sanctae Ecclesiae iura tueri tenemur, declarationes et protestationes omnes, quas sa. me. Pius IX Decessor Noster tau adversus occupationem civilis Principatus, tum adversus violationem iurium ad Romanam Ecclesiam pertinentium pluries edidit ac iteravit, easdem et Nos hisce Nostri litteris omnino renovemus et confirmemus. Simul autem ad Principes et supremos populorum Moderatores voces Nostras convertimus, eosque per nomen augustum Summi Dei etiam atque etiam obtestamur, ne oblatam sibi tam necessario tempore open Ecclesiae repudient, atque uti consentientibus studiis circa hunc fontem auctoritatis et salutis amice coeant, Eique intimi amoris et observantiae vinculis magis magisque iungantur. Faxit Deus, ut illi, comperta eorum quae diximus veritate, ac secum reputantes doctrinam Christi, ut Augustinus aiebat, *magnam, si obtemperetur, salutem esse reipublicae* (1) et in Ecclesiae incolumitate et obsequio suam etiam ac publicam incolumitatem et tranquillitatem contineri, cogitationes suas et curas conferant ad levanda mala, quibus Ecclesia eiusque visibile Caput affligitur, atque ita tandem contingat, ut populi quibus praesunt, iustitiae et pacis ingressi viam, felici aevo prosperitatis et gloriae fruantur.

Deinde autem ut totius catholici gregis cum supremo Pastore concordia firmior in dies adseratur, Vos hoc

(1) Ep. 138. alias 5, ad Marcellinum, n. 15.

loco peculiari cum affectu appellamus, Venerabiles Fratres, et vehementer hortamur, ut pro sacerdotali zelo et pastoralis vigilantia Vestra fideles Vobis creditos religionis amore incendatis, quo propius et arctius huic Cathedrae veritatis et iustitiae adhaereant, omnes eius doctrinas intimo mentis et voluntatis assensu suscipiant; opiniones vero etiam vulgatissimas, quas Ecclesiae documentis oppositas noverint omnino reiiciant. Qua in re Romani Pontifices Decessores Nostri, ac demum sa. me. Pius IX, praesertim in oecumenico Vaticano Concilio prae oculis habentes verba Pauli: «*Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum, secundum elementa mundi et non secundum Christum*» (1), haud praetermiserum, quoties opus fuit, grassantes errores reprobare et apostolica censura confodere. Has condemnationes omnes, Decessorum Nostrorum vestigia sectantes, Nos ex hac Apostolica veritatis Sede confirmamus ac iteramus, simulque Patrem luminum enixe rogamus, ut fideles omnes perfecti in eodem sensu eademque sententia idem Nobiscum sapiant, idemque loquantur. Vestri autem muneris est, Venerabiles Fratres, sedulam impendere curam ut, caelestium doctrinarum semen late per Dominicum agrum diffundatur et catholicae fidei documenta fidelium animis mature inserantur, altas in eis radices agant et ab errorum contagione incorrupta serventur. Quo validius contendunt religionis hostes imperitis hominibus, ac iuvenibus praesertim, ea discenda proponere quae mentes obnubilent moresque corrumpant,

(1) Ad. Coloss. 2, 8.

eo alacrius adhitendum est, ut non solum apta ac solida institutionis methodus, sed maxime institutio ipsa catholicae fidei omnino conformis in litteris et disciplinis vigeat, praesertim autem in philosophia, ex qua recta aliarum scientiarum ratio magna ex parte dependet; quaeque non ad evertendam divinam revelationem spectat, sed ad ipsam potius sternere viam gaudet, ipsamque ad impugnationibus defendere, quemadmodum nos exemplo scriptisque suis Magnus Augustinus et Angelicus Doctor, caeterique christianae sapientiae Magistri docuerunt.

Optima porro iuventutis disciplina ad verae fidei et religionis munimen atque ad morum integritatem à teneris annis exordium habeat necesse est in ipsa domestica societate; quae nostris hisce temporibus misere perturbata, in suam dignitatem restituit nullo modo potest nisi iis legibus, quibus in Ecclesia ab ipsomet divino Auctore est instituta. Qui cum matrimonii foedus, in quo suam cum Ecclesia coniunctionem significatam voluit, ab Sacramenti dignitatem evexerit, non modo maritalem unionem sanctiorem effecit, sed etiam efficacissima tum parentibus tum proli paravit auxilia, quibus, per mutuorum officiorum observantiam, temporalem ac aeternam felicitatem facilius assequerentur. At vero postquam impiae leges, Sacramenti huius magni religionem nil pensi habentes, illud eodem ordine cum contractibus mere civilibus habuerunt, id misere consecutum est ut, violata christiani coniugii dignitate, cives legali concubinato pro nuptiis uterentur coniuges fidei mutuae officia negligerent, obedientiam et obsequium natum parentibus detrectarent, domesticae charitatis vincula

taxarentur; et quod deterrimi exempli est publicisque moribus infensissimum, persaepe malesano amorī perniciosae ac funestae discessionēs succederent. Haec sane misera et luctuosa non possunt, Venerabiles Fratres, vestrum zelum non excitare ac movere ad fideles vigilantiae vestrae concreditos sedulo instanterque monendos, ut dociles aures doctrinis adhibeant quae christiani coniugii sanctitatem respiciunt, ac pareant legibus quibus Ecclesia coniugum natorumque officia moderatur.

Tum vero illud optatissimum consequetur, quod singulorum etiam hominum mores et vitae ratio reformatur: nam veluti ex corrupto stipite deteriores rami et fructus infelices germinant, sic mala labes, quae familias depravat, in singulorum civium noxam et vitium tristi contagione redundat. Contra vero, domestica societate ad christianae vitae formam composita, singula membra sensim assuescent religionem pietatemque diligere, à falsis perniciosisque doctrinis abhorrere, sectari virtutem, maioribus obsequi, atque inexhaustum illud privatae dumtaxat utilitatis studium coercere, quod humanam naturam tantopere deprimit ac enervat. In quem finem non parum profecto conferet pias illas consociationes moderari et provehere, quae magno rei catholicae bono nostra maxime ac aetate constitutae sunt.

Grandia quidem et humanis maiora viribus haec sunt, quae spe et votis Nostris complectimur, Venerabiles Fratres, sed cum Deus sanabiles fecerit nationes orbis terrarum, cum Ecclesiam ad salutem gentium condiderit, eique suo se auxilium adfuturum usque ad consumationem saeculi promiserit, firmiter confidimus

adlaborantibus Vobis, humanum genus tot malis et calamitatibus admonitum, tandem in Ecclesiae obsequio, in huius Apostolicae Cathedrae infallibili magisterio salutem et prosperitatem quaesiturum.

Interea, Venerabiles Fratres, antequam finem scribendi faciamus, necesse est ut Vobis declarem gratulationem Nostram pro mira illa consensione et concordia, quae animos Vestros inter Vos et cum ac Apostolica Sede in unum coniungit. Quam quidem perfectam coniunctionem non modo inexpugnabile propugnaculum esse contra impetus hostium arbitramur; sed etiam faustum ac felix omen quod meliora tempora Ecclesiae spondet; ac dum eadem maximum solatium affert infirmitati Nostrae, etiam animum opportune erigit, ut in arduo, quod suscepimus, munere omnes labores, omnia certamina pro Ecclesia Dei alacriter sustineamus.

Ab hisce porro spei et gratulationis causis, quas Vobis patefecimus, seiungere non possumus eas significationes amoris et obsequii, quas in his Nostri Pontificatus exordiis Vos, Venerabiles Fratres, et una cum Vobis exhibere humilitati Nostrae ecclesiastici viri et fideles quamplurimi, qui litteris missis, largitionibus collatis, peregrinationibus etiam peractis, nec non aliis pietatis officiis, ostenderunt devotionem et caritatem illam, qua meritissimum Praedecesorem Nostrum prosecuti fuere, adeo firmam stabilem integramque manere, ut in persona tam imparis non tepescat heredis. Pro hisce splendidissimis catholicae pietatis testimoniis humiliter confitemur Domino quia bonus et benignus est, ac Vobis, Venerabiles Fratres, cunctisque Dilectis Filiis, a quibus ea accepimus,

gratissimos animi Nostri sensus ex intimo corde publice profiteamur, plenam foventes fiduciam nunquam defuturum Nobis, in his rerum angustiis et temporum difficultatibus, hoc Vestrum ac fidelium studium et dilectionem. Nec vero dubitamus quin egregia haec filialis pietatis et christianae virtutis exempla plurimum sint valitura, ut Deus clementissimus, officiis hisce permotus, gregem suum propitius respiciat et Ecclesiae pacem ac victoriam largiatur. Quoniam autem hanc pacem et victoriam ocius et facilius Nobis datum iri confidimus, si vota precesque constanter ac eam impetrandam fideles effuderint, Vos magnopere hortamur, Venerabiles Fratres, ut in hanc rem fidelium studia et fervorem excitetis, conciliatrice apud Deum adhibita Immaculata Caelorum Regina, ac deprecatoribus interpositis Sancto Iosepho Patrono Ecclesiae caelesti, sanctisque Apostolorum Principibus Petro et Paulo, quorum omnium potenti patrocinio humilitatem Nostram, cunctos ecclesiasticae hierarchiae ordines ac dominicum gregem universum supplices commendamus.

Caeterum hos dies, quibus solemnem memoriam Iesu Christi resurgentis recolimus, Vobis, Venerabiles Fratres, et universo dominico gregi faustos salutare ac sancto gaudio plenos esse exoptamus, adprecantes benignissimum Deum, ut Sanguine immaculati Agni, quo deletum est chirographum quod adversus nos erat, culpae quas contraximus deleantur, et iudicium quod pro illis ferimus clementer relaxetur.

Gratia Domini Nostri Iesu Christi et charitas Dei et communicatio sancti Spiritus sit cum omnibus vobis, Venerabiles Fratres; quibus singulis universis, nec

non et Dilectis Filiis Clero et fidelibus Ecclesiarum Vestrarum in pignus precipuae benevolentiae et in auspiciū caelestis praesidii Apostolicam benedictionem amantissimae impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die sollemni Paschae, XXI Aprilis, Anno MDCCCLXXVIII.

Pontificatus Nostri Anno primo.

LEO PP. XIII.

BEATISSIME PATER.

Sapientissima Dei et beneficentissima providentia, quæ semper illis, quos doloribus exercet, consuevit ad os patienti animo tolerandos simul præbere solatium et levamen, dignata est luctum mitigare, quo universa catholicorum societas afflicta erat ob mortem Predecessoris Vestri, celerrima et felicissima electione Sanctitatis Vestræ ad Petri regendam navem in procelloso mundi istius mari, atque unanimi omnium fide et persuasione, quod fortissima Magni illius Pontificis anima, ubi laqueis soluta est quibus in augusto corporis carcere detinebatur, ad cœlestis patriæ habitaculum evolaverit, in quo profulgenti justitiæ corona præcineta triumpharet.

Eximiae virtutes, quas in heroico possedit gradu, miranda patientiæ et resignationis exempla, quæ generationi incredulæ et protervæ sibi semper contradicenti opposuit, firma ejus integritas, constantia, inexpugnabilis fortitudo, quibus jura et independentiam Ecclesiæ, cujus erat caput visibile servaverit illesa, atque ardentissima charitas, magnanima mansuetudo

in suos adversarios, pro quorum salute indefesse adlaboravit, causæ sunt propter quas ante oculos nobis splendenti laurea Sanctitatis ornatus obversetur; itaque dies ille, quo infallibilis cathedra veritatis sensa hæc nostra confirmaret nomen ejus in cælitum beatorum Alvim inscribens, præ cæteris foret populo Dei lætissimus, ejusque inimicis confussionis, ignominiaque plenissimus.

Atque inde fit ut hic fundata *Sacri Fœderis Societas*, cujus finis est in utraque hac diœcesi, Salmaticensi nempe et Civitatensi, genus omne pietatis et charitatis operum promovere, catholicorum conjungatur una voce expresso concentui Pium Magnum pariter Sanctum appellantium, et absque dubio fidelem sic se exhibet interpretem sensus cleri et populi, cum ante Apostolicam Sedem humiliter provoluta ab Ea petit ut processum institui jubeat pro Beatificatione Augusti Pontificis, qui de hoc mundo demigrans, quasi totidem impressa terrenæ suæ peregrinationis vestigia, præclaras suas nobis virtutes, earumque fragrantiam reliquit.

Quidquid vero Ecclesiæ vivens Oraculum super hac supplici nostra petitione decreverit, qui illam exponunt ejusdem filii observantissime summa illud suscipient veneratione.

Exoptamus valde, ut Sanctitati Vestræ concedat Deus O. M. diuturni temporis Pontificatum, qui in orbe catholico gratissimam instauret Prædecessoris sui memoriam.

Salmanticæ 4 Aprilis 1878.

MISIONES EN EL SANTUARIO DE LA PEÑA DE FRANCIA.

Quando en Setiembre del año anterior nuestros amados fieles, respondiendo dignamente á la invitacion que les hicimos, concurren al tríduo de predicacion celebrado en el templo de la Peña de Francia, desde donde la Madre de Dios ofrece proteccion maternal á sus hijos de ambas Castillas y Estremadura, experimentó nuestra alma una satisfaccion indescriptible y nuestro corazon abrigó el grato presentimiento de que aquel suceso habia de ser el principio de una série de cultos que acreditasen la fé entusiasta de nuestro pais en el patrocinio de María; nuestra esperanza no puede ser defraudada. Los mismos que subieron en la citada época la elevada y escarpada roca, á pesar de los obstáculos y dificultades que á ello se oponian, quieren volver á la sagrada cumbre elegida por María y mas, si cabe, lo ansían los que todavia no han tenido la suerte de rendirla los homenajes de su amor en aquel sitio destinado para trono de sus glorias y de favores para sus hijos los hombres.

El corazon mas frio, el espíritu menos reflexivo no resisten las emociones que aquella asombrosa naturaleza inspira, lo que habla al hombre aquel misterioso

y solitario altar erigido en una montaña cuya altura denota lo elevado de la fé y de la confianza que las generaciones pasadas tuvieron en el amor de la Virgen Santísima.

Al experimentarlo os invitamos, amados hermanos nuestros. La Madre de Dios ha sido siempre el canal por donde nos han venido del Cielo todos los bienes y habreis de reconocer que hoy estamos muy necesitados de ellos. Quieren todos la reforma de la sociedad, cuyos desórdenes la tienen en gran peligro, y su principio debe ser la reforma de nosotros mismos, la de nuestros corazones cuyos desórdenes solo puede corregir la religion. El estruendo del mundo dificulta en gran manera la oracion y sus halagos y placeres desvian del arrepentimiento. Preciso es sustraerse á ellos y medio poderoso para lograrlo es ir á la montaña sagrada donde la Virgen Santísima absorbe toda la atencion, ahuyentando su presencia todos los peligros. La palabra divina pan espiritual que nutre y fortalece las almas, se os predicará allí por Operarios evangélicos que ilustrarán vuestras conciencias en el púlpito, las limpiarán y hermosearán en el tribunal de la penitencia y ofrecerán la víctima sacrosanta por nuestros pecados en el altar de María.

Confiamos en el Señor que os aprovecharéis de nuestro llamamiento: confiamos que los venerables Párro-

cós secundarán nuestras miras, aplaudiendo el fervor de los que estén dispuestos á visitar el célebre Santuario, infundiéndolo en los tibios y exhortando á los recelosos: confiamos en fin muy especialmente en el celo de los Sacerdotes que viven en aquella comarca, quienes coadyuvarán en las tareas del confesonario á los R. R. Operarios Evangélicos Dr. D. Tomás Belestá, Arcediano de nuestra Sta. Basílica, Prelado doméstico de Su Santidad y Misionero apostólico, á los Licdos. D. Lorenzo Dominguez y D. Gabriel Moríñigo, Ecónomo y Teniente respectivamente de las Parroquias de la Catedral y de S. Isidro de esta Capital, á quienes hemos encomendado la Mision que habrá de inaugurarse en el primer dia de Pascua de Pentecostés.

Grande sería nuestra satisfaccion si pudiéramos tomar parte en ella: con el mayor placer iríamos á rendir el humilde tributo de nuestra gratitud á la Virgen Santísima por los beneficios que nos ha otorgado, y pedirle luces y gracias que nos faciliten el cumplimiento de nuestros delicados deberes; pero la necesidad de pasar aquellos dias alejado de nuestra amada Diócesis nos lo impide, permitiéndonos solamente interesar con nuestras súplicas las misericordias divinas en favor de los que tengan la dicha de asistir á la Mision. Quiera el Cielo bendecir los trabajos de los Operarios Evangélicos, dar asombrosa eficacia á su palabra, pre-

parar convenientemente el corazón de los que han de escucharla y hacer finalmente que con conciencia limpia desciendan todos de la montaña milagrosa alabando á la Reina de los Angeles por haber empleado en ellos una vez más su clemencia llamándolos á su templo y colmándolos en él de dones celestiales.

Madrid 7 de Mayo de 1878.— † NARCISO, *Obispo de Salamanca y Administrador Apostólico de Ciudad-Rodrigo.*

ANUNCIO.

Compendio de Teología Moral, por D. Raimundo Alsina, Presbítero, Profesor de Teología Moral en el Seminario de Solsona. Se vende en Salamanca en la librería de Gurruchaga, á 44 rs.

El Restaurador del siglo XIX, *por el mismo*, á 6 reales en la misma librería.

SALAMANCA: IMP. DE OLIVA.